

Lezingen; Handelingen 2, 42-47; 1 Petrus 1, 3-9; Johannes 20, 19-31.

De vraag die zich al een tijdje aan menige christen, katholiek en protestant, opdringt is welke toekomst de Kerk heeft in onze westerse samenleving? En hoe zal die toekomst eruit zien? Kardinaal de Kesel gepensioneerd aartsbisschop van Mechelen-Brussel, publiceerde in 2021 zijn boek: 'God en godsdienst in een seculiere samenleving'. Daarin gaf hij aan, dat het type christendom, dat wij lang gekend hebben voorbij is. Hij noemde dat het 'cultuurchristendom'. Dat had jarenlang greep op het leven van gelovigen individueel en in gemeenschap. Overal was de kerk in vertegenwoordigd, in de politiek en maatschappelijk in het verenigingsleven en de zorg m.n. door kloosterzusters en broeders. Sinds de jaren zestig van de vorige eeuw is daarvoor het streven naar individuele vrijheid en het zelf kunnen bepalen van hoe je je leven inricht in de plaats gekomen. De vraag, die zich daarbij laat stellen is: hoe sindsdien die vrijheid wordt ingevuld? Materieel zegt meer dan 80 % in ons land gelukkig te zijn, al wordt onze materiële welvaart momenteel aan de benzinepomp en door de prijzen in de winkels op de proef gesteld. Maar er zijn ook andere aspecten aan het leven dan materiële welvaart en de manier waarop die wordt bereikt. Is er ontwikkeling ten goede in samenhang en de onderlinge betrokkenheid? Die lijken flink afgenomen. Ieder dorp kent de toegenomen individualisering, het verdwijnen en verdwenen zijn van verenigingen die tot voor kort zorgden voor verbondenheid van mensen. Ook de dorpen kennen het toegenomen 'leven voor zich'. Vaak lijkt dat niet bepaald te worden niet door eigen persoonlijke keuzes, maar door wat er via de zo genoemde 'sociale media' op ons afkomt. Hoe vrij zijn we eigenlijk en hoe wordt die vrijheid ingevuld? Worden we werkelijk de mensen die we bestemd zijn om te zijn? Worden we niet eerder geleefd, dan dat we werkelijk zelf leven, ook wat betreft de sociale kant van ons bestaan?

In de 1e lezing uit de H. Schrift van vandaag wordt ons een type jonge kerk in Jeruzalem voorgesteld, dat een model biedt van samenhang, van een geloof in het Evangelie als basis van onderlinge betrokkenheid, van het delen van het leven met elkaar, van zorg dat niemand iets tekort komt. Het lijkt erop, dat we van dat 'oer-model' in onze tijd het nodige kunnen leren, niet alleen voor onszelf maar ook voor onze aanwezigheid als Kerk in onze huidige samenleving. De voorbije manier van kerk-zijn was wellicht voor nu te veel van bovenaf, te klerikaal: de clerus leerde, de gelovigen luisterden. Sinds het 2e Vaticaans Concilie (1962-1965) is er een veranderd denken over Kerk en haar zending in de wereld. Paus Franciscus heeft dat de zogenoemde 'synodale kerk' uit opgediept: een 'gemeenschap van christus-gelovigen samen pelgrimerend onderweg naar haar bestemming'. Concreet heeft dat onze bisschop, Nol van den Hout, en zijn staf geïnspireerd tot het ontwikkelen van een toekomstvisie, 'een kompas' voor de toekomst. Het document heet: 'Verbonden met elkaar in Christus'. Het is bestemd voor een kleiner geworden maar niettemin levende en levendige geloofsgemeenschap. Over dat kompas wordt met elkaar gesproken. Na bijeenkomsten van 150 mensen in het abdijgebouw Rolduc zijn er nu in Noord, Midden en voor Zuid Limburg in Wittem a.s. woensdagavond. Daar kon men zich tot voor drie dagen geleden voor opgeven. Ook in Wittem zullen komende woensdag een 150 mensen bijeenkomen om te praten over wat ze denken van de visie van het bisdom op de toekomst. Vergeleken met vroeger is dit een andere beleving van kerk-zijn, minder van boven af maar eerder samen verantwoordelijk; evengoed trouw aan de leer van de apostelen, het gebed en de zorg voor de medemens. Samen op weg naar onze bestemming met Pasen als perspectief.

In het Evangelie van vandaag bleek de apostel Thomas niet voetstoots alles aan te nemen wat werd verteld. Hij wilde overtuigd ervan zijn dat de Jezus die verrezen was dezelfde was als degene met wie hij was rondgetrokken, die had geleden en was gestorven. Hij werd door Jezus uitgenodigd zijn hand te leggen op de plaatsen van de littekens van Jezus' wonden en kwam tot de opmerkelijke geloofsbelijdenis 'mijn Heer en mijn God'. Het is die belijdenis die geldt voor alle gelovigen, en die het leven van een zich vernieuwende kerk draagt. Amen.

AR.